

[Heinesen.]

ministeren vil fremsætte lovforslag om kommanditselskaber med henblik på at løse nogle af nul-indkomstproblemerne, og jeg vil gerne takke finansministeren, fordi han i dag har bekræftet tilsagnet og for den hurtighed, hvormed arbejdet med det lovforslag, som finansministeren bebudede, er sket.

Der er således nu over en bred front udsigt til en løsning af nul-indkomstproblemerne. Det har taget tid, fordi spørgsmålet er endog meget kompliceret, men nu må problemerne klares, for befolkningen er med fuld ret rasende over de urimelige uligheder i beskattningen, og den er det i et sådant omfang, at den nuværende tilstand simpelt hen er undergravende for al skattemoral. Derfor vil socialdemokratiet af al kraft medvirke til at fremskynde behandlingen af det arbejde, som man selv har sat i værk.

Glistrup (FP):

Det foreliggende forslag blander i virkeligheden tre vidt forskellige problemer sammen. Det tager ifølge motiverne sit udgangspunkt i trusserederiproblematikken, og det vil altså sige i den omstændighed, at der er mobilitet mellem landets erhvervsgrupper, således at tandlæger måske investerer i skibsfart, skibsredere investerer måske i landbrugsejendomme, og landbrugere forsøger måske at arbejde med noget af deres kapital inde i byerne. Alt dette er kun godt. Det er sundt for et samfund i vækst, at der er mobilitet i økonomien, at man fra de forskellige befolkningsgruppers side får kendskab til andre branchers forhold, at man kommer væk fra det stive, lavsprægede, fremskridtshæmmende, der lå i, at man absolut skulle have landmænd til at blive boende og være fast arbejdende på landbrugsbedrifter, at skolelæreres børn gerne skulle være skolelærere, at tandlæger skulle blive ved deres bor osv.

Det andet led i forslaget er problemet om afskrivningsreglerne, og så længe vi har en indkomstskatteordning, må man til stadighed være på vagt over for de mange forskellige inkommmensurable forhold, der gør sig gældende inden for afskrivningslovgivningen, ved både at sørge for, at der ikke sker skattemæssige uretfærdigheder i forhold til andre befolkningsgrupper end dem, der har aktiv erhvervsvirksomhed, og

samtidig, at de aktive erhvervsvirksomheder kan udbygges og arbejde på en sådan måde, at man kan følge med i de krav, som investeringerne til stadighed kræver.

Men det, man bare ikke må gøre, er at give bedre afskrivningsregler til folk, der tilfældigvis er fabrikanter af profession, end til folk, der måske er kontorchefer, rutebilchauffører eller hvad som helst andet. Der må være lige ret med hensyn til afskrivningsreglerne for alle befolkningsgrupper uanset profession, og det er da muligt, at man har givet dem, der befatter sig med skibserhvervet, hvad enten de så fra starten har været maritimt indstillet eller ikke, for gunstige afskrivningsregler, og at der derfor er noget at rette. Men så skal det gælde også dem, som er professionelle redere. Det skal ikke blot gælde for trusserederne.

Endelig er den tredje ingrediens, der er blandet ned i denne gryde på disse par linjer, som hele forslaget fylder, problematikken omkring kommanditselskaber, og det er simpelt hen et selskabsretligt aspekt. Er det rart, at vi har den store variation af selskabsmuligheder, som dansk selskabsret hjemler mulighed for, eller skal vi også dér gøre området fattigere og koldere ved simpelt hen at indsnævre det til nogle få typer af registrerede selskabsformer: aktieselskaber, anpartsselskaber, interessentskaber, partsrederier, og hvad man nu ellers vil have med? Det er sikkert lykkeligt, at vi i dansk selskabsret har det udgangspunkt, at man efter behov frit kan vælge, om man vil have det ene eller det andet område, og så må skattelovgivningen tage det, således som selskabsområdet nu engang har udviklet tingene. Der er ikke nogen fornuft i, at man fra skattelovgivningens side skal til at gøre vor selskabsretlige verden fattigere.

Så bliver problematikken: skal kommanditselskaber placeres på den side af skillegrænsen, hvor kommanditselskaber var placeret fra omkring 1918 og frem til 1961, nemlig ligestillet med aktieselskaber, eller skal kommanditselskaber placeres, således som de har været siden 1961, ligestillet med interessentskaber, eller skal kommanditister betragtes som almindelige långivere?

Selvfølger vil en omrokering på dette punkt ikke på nogen måde være med til at løse nul-indkomstproblemet, eller hvad